

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Ssk/116/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2018200028
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:2018200028.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu, JUDr. Jana Martinčeková ako členka senátu a JUDr. Martin Tiso ako člen senátu vo veci žalobkyne: A.. A. Q., D. XX, J., zastúpenej: Advokátska kancelária ŠKODLER & PARTNERS, s.r.o., IČO: 47 238 232, Dobšinského 12, Bratislava, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia z 13. decembra 2017, č. 53243-3/2017-BA, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 43 Sa 13/2022-136 z 5. decembra 2022 takto

rozhodol:

- I. Návrh na prerušenie kasačného konania sa zamietá.
- II. Kasačná sťažnosť žalobkyne sa zamietá.
- III. Účastníkom sa nepriznáva nárok na náhradu trov kasačného konania.

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívnych spisov žalovanej vyplýva, že žalobkyňa na základe povolenia z 23. septembra 2005 poskytovala zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení v odbore všeobecné lekárstvo, geriatria. Slovenská lekárska komora je následne 9. júna 2005 vydala licenciu na výkon samostatnej zdravotníckej praxe č. L1A/TT/0207/05. Na žiadosť žalobkyne jej Trnavský samosprávny kraj 2. novembra 2010 s účinnosťou k 31. decembru 2010 zrušil skoršie povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia. Licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe je však ostala v platnosti aj po tomto dni. Napriek tomu sa žalobkyňa u žalovanej uplynutím 31. decembra 2010 odhlásila z povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činnnej osoby. Registráciu na daň z príjmu fyzickej osoby jej daňový úrad zrušil až k 27. júlu 2011.

2. Po zistení, že žalobkyňa bola aj naďalej držiteľom licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, pobočka žalovanej v Trnave rozhodnutím z 17. mája 2017 č. 108-37/2017-TT vyslovila, že povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie žalobkyne zaniklo 27. júla 2011. Vyšla z toho, že táto licencia je oprávnením na vykonávanie činnosti podľa § 5 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom do 31. decembra 2013, v dôsledku čoho bola žalobkyňa aj po 31. decembri 2010 samostatne zárobkovo činnou osobou. Navyše z výpisu daňového priznania žalobkyne k dani z príjmov pobočka zistila, že jej príjem za rok 2009 a 2010 neklesol pod zákonom stanovenú hranicu podľa § 21 ods. 1 cit. zák. a bol vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 5 cit. zák. Jej povinné nemocenské a dôchodkové poistenie, tak podľa § 21 ods. 1 cit. zák. mohlo zaniknúť až 30. júna kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, kedy jej príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti nepresiahol túto hranicu, alebo podľa § 21 ods. 4 cit. zák. dňom zrušenia registrácie na účely dani z príjmu fyzickej osoby podľa § 67 ods. 9 zákona č. 563/2009 Z. z.

3. Napriek odvolaniu žalobkyne žalovaná toto rozhodnutie potvrdila svojím rozhodnutím z 13. decembra 2017 č. 53243-3/2017-BA. Do odôvodnenia prevzala odôvodnenie rozhodnutia pobočky, ktoré považovala za správne. Zdôraznila, že podľa § 3 ods. 4 písm. c) a § 10 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve v znení neskorších predpisov sa zdravotnícke povolanie lekár mohlo vykonávať aj na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe. Licencia L1A tak bola oprávnením podľa § 5 v spojení s § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2011, ktoré zakladalo žalobkyni postavenie samostatne zárobkovo činné osoby. Tiež uviedla, že v zmysle novelizovaného § 5 cit. zák. žalobkyňa nadobudla postavenie samostatne zárobkovo činné osoby, pretože splnila podmienku veku a tiež bola registrovaná na daň z príjmu fyzických osôb. Žalovaná nezistila ani žiadne porušenie procesných práv žalobkyne, pretože napadnuté rozhodnutie spĺňalo predpísané náležitosti podľa § 209 cit. zák. Vydané rozhodnutie bolo prvým rozhodnutím o otázke, či poistenie žalobkyni zaniklo, a preto nemohla byť v predmetnej veci nariadená obnova konania. Záverom uviedla, že konanie bolo začaté v súlade s § 185 ods. 4 cit. zák. prvým úkonom, ktorým môže byť aj doručenie rozhodnutia, pokiaľ žalovaná disponovala potrebnými a dostatočnými podkladmi pre rozhodnutie. Pobočka nemusela o začatí konania účastníkov upovedomiť, tak ako to ukladá zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

4. Správnu žalobu, ktorú podala žalobkyňa proti tomuto rozhodnutiu, správny súd (po zrušení jeho predošlého rozsudku č. k. 48 Sa 2/2018-75 rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 7 Sžsk 11/2019) zamietol tu napadnutým rozsudkom č. k. 43 Sa 13/2022-13. Viazaný právnym názorom kasačného súdu ustálil, že právny názor žalobkyne, že licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe sama neoprávňuje na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, odporuje ustanoveniu § 10 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z. Uvedená licencia zakladala plnohodnotné oprávnenie lekára na poskytovanie zdravotnej starostlivosti bez viazanosti na určité zdravotnícke zariadenie. Držba danej licencie je zároveň oprávnením na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu v zmysle § 5 v spojení s § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2011. Žalovaná tak podľa neho správne rozhodla, že žalobkyni povinné nemocenské a dôchodkové poistenia zaniklo až zrušením jej registrácie na daň z príjmu fyzickej osoby k 27. júlu 2011.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

5. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalobkyňa domáha zrušenia tohto rozsudku. Zotrvála na názore, že ak fyzická osoba vykonáva činnosť na základe podnikateľského oprávnenia a dosahuje príjem, možno od nej požadovať, aby prispievala do sociálneho systému. Žalobkyňa tieto podmienky spĺňala do 31. decembra 2010, dokedy dosahovala príjem zo svojej podnikateľskej činnosti. K tomuto dátumu však prejavila vôľu svoj status samostatne zárobkovo činné osoby ukončiť (zrušila povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia, zrušila identifikačné číslo, ako fyzická osoba nevykonávala podnikateľskú činnosť a nevyužívala ekonomické prostredie štátu). Ak žalovaná o sedem rokov neskôr vydala opačné rozhodnutie, je jej postup v rozpore s princípom právnej istoty. Nie je zrejmé, či ho vydať musela alebo či išlo o jej iniciatívu. Žalobkyňa zopakovala svoj názor, že pobočka jej pred vydaním svojho rozhodnutia nedala možnosť zúčastniť sa konania, čím porušila aj jej ústavné právo. Ďalej zdôraznila, že sporná právna otázka charakteru licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe bola predmetom rozporných rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Vs 1/2019 a 1 Vs 3/2019. Na zmenu judikatúry vrcholnej súdnej inštancie však nebol výnimočný dôvod. Poistka proti omylu, ktorou argumentoval Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. IV. ÚS 610/2021, nemôže byť legitímnym dôvodom zmeny judikatúry veľkého senátu kasačného súdu, ale má slúžiť len na nápravu základných väd a omylov zásadného významu (s odkazom na rozsudky vo veci Rjabych proti Rusku, Sutyazhnik proti Rusku alebo DRAFT-OVA, a.s., proti Slovensku). Pôvodný názor veľkého senátu v rozhodnutí sp. zn. 1 Vs 1/2019 žiaden takýto nedostatok nevykazoval. Žalobkyňa ďalej odkázala na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, ktorá podľa nej preferuje zdržanlivosť pri zmene judikatúry. Zjednocujúce stanovisko v zmysle § 21 ods. 3 písm. a) a § 24d ods. 3 písm. b) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov, v ktorom ústavný súd videl možnosť stabilizácie rozpornej judikatúry veľkého senátu, nemôže navrhnúť účastník konania (adresát právnej normy) a oprávnené osoby žiaden takýto návrh nepodali. Podľa žalobkyne má mať v právnom štáte právna istota prednosť pred subjektívnym právnym názorom, ktorý sa prejavuje zmenou judikatúry. Práve na tento účel zákonodarca zriadil veľký senát. Ak došlo k rozdielom v jeho právoplatných rozhodnutiach, malo správne kolégium (resp. dnes plénum najvyššieho správneho súdu) obligatórne prijať zjednocujúce stanovisko, inak sa zasahuje do princípu právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a

práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na to žalobkyňa navrhla, aby kasačný súd prerušil konanie a podal predsedovi tunajšieho súdu podnet na zaujatie stanoviska pléna.

6. Žalovaná navrhla kasačnú sťažnosť zamietnuť. Odkázala na závery veľkého senátu sp. zn. I Vs 3/2019 a na judikatúru najvyššieho súdu, príp. tunajšieho súdu.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

7. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) a bez ohľadu na uplatnené kasačné body (§ 453 ods. 2 v spojení s § 203 ods. 2 SSP).

III.A K prerušeniu konania

8. Podľa § 452 ods. 1 SSP sa na kasačné konanie primerane použijú ustanovenia druhej časti, teda aj jeho § 100 ods. 1 a 2, ktoré ustanovujú dôvody prerušenia konania. Podľa citovaných ustanovení možno kasačné konanie prerušiť, ak sú tu určité predbežné otázky (otázka, ktorú kasačný súd nie je oprávnený riešiť, návrh na vyslovenie nesúladu právneho predpisu alebo prejudiciálna otázka podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie), ak preskúmané opatrenie bolo napadnuté protestom prokurátora (v prerokúvanej veci nebolo), žalobca nedal súhlas na zastavenie konania, ak bolo napadnuté rozhodnutie zrušené alebo zmenené (čo sa v prerokúvanej veci nestalo), prípadne ak to zhodne navrhnu všetci účastníci (v prerokúvanej veci navrhol prerušenie len žalobca). Spomedzi všetkých dôvodov prerušenia by tak v prerokúvanej veci mohol prichádzať do úvahy len dôvod uvedený v § 100 ods. 2 písm. a) SSP, teda ak prebieha súdne konanie alebo administratívne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam na rozhodnutie správneho súdu, alebo ak správny súd dal na také konanie podnet. Zákon tak výslovne ustanovuje, že musí ísť o konanie „súdne“ alebo „administratívne“, v ktorom sa rieši predbežná otázka (napr. v zmysle § 132 SSP). Ustanovenie § 24e ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. predpokladá, že kolégium (plénum, porov. § 24e ods. 6 cit. zák.) prijíma stanovisko k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Zjednotenie výkladu však nie je predbežnou otázkou zodpovedajúcou napr. § 132 SSP a postup kolégia pri prijímaní stanoviska nie je ani súdnym, ani administratívnym konaním. Vzhľadom na to podľa kasačného súdu neprichádza do úvahy prerušenie kasačného konania z tohto dôvodu. Takýmto postupom nemôže dôjsť ani k porušeniu práva na zákonného sudcu, keďže účastník nemá nárok na to, aby senát kasačného súdu dal podnet na prijatie stanoviska (porov. uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 439/2023 a III. ÚS 440/2023).

III.B K veci samej

9. Tunajší súd už v predošlom zrušujúcom rozsudku sp. zn. 7 Sžsk 11/2019 vyriešil všetky podstatné hmotnoprávne a procesnoprávne otázky prerokúvanej veci a tunajší súd nemá dôvod sa od tohto riešenia odchyľovať ani v tom to rozsudku. S odkazom na rozsudok veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. I Vs 3/2019 už uzavrel, že licenciu L1A (na výkon samostatnej zdravotníckej praxe) ako samostatné oprávnenie na výkon zdravotníckeho povolania podľa § 3 ods. 4 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z. treba považovať za oprávnenie na vykonávanie činnosti v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. [s účinnosťou od 1. januára 2011 v zmysle § 5 v spojení s § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. a § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z. z.], na základe ktorého je lekár - jej držiteľ považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu. Kasačný súd dodáva, že sociálna poisťovňa neposudzuje príjem takého lekára výlučne vo vzťahu k licencií L1A. Ak taký lekár v daňovom priznaní priznal príjmy, považované za príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti (v zmysle § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov), ide vždy o príjem samostatne zárobkovo činnnej osoby a nie je právne významné, či tento príjem fyzická osoba dosiahla z titulu jej statusu podľa § 5 písm. c) alebo aj podľa iných písmen v § 5 zákona č. 461/2003 Z. z.

10. Skutočnosť, že žalobkyňa ako držiteľka tejto licencie L1A uvedenú licenciu nevyužívala, neznamená reálnu nemožnosť jej využívania. Na to, aby licencia L1A nebola oprávnením podľa § 5 v spojení s § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z., by musela existovať objektívna nemožnosť vykonávať činnosť, ktorá nespočíva v konaní, resp. nekonaní držiteľa oprávnenia. Rozhodnutie samosprávneho kraja, ktorým bolo žalobkyňi zrušené povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia či žiadosť o zrušenie identifikačného čísla samo o sebe nepredstavuje hmotnoprávny dôvod zániku povinného nemocenského a dôchodkového poistenia. Rovnako tak odhláška bola len evidenčným úkonom poistenca, ktorým oznamoval žalovanej skutočnosti, kvôli ktorým mu - podľa jeho názoru - zanikalo povinné poistenie. Žalovaná mohla údaje v odhláške bez ďalšieho akceptovať, táto akceptácia však nemala povahu právoplatného rozhodnutia o zániku sociálneho poistenia. Ak žalovaná považovala údaje v odhláške alebo jej účinky za sporné, mohla v nedávkovom konaní podľa § 172 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. rozhodnúť o zániku povinného poistenia inak než bolo uvedené v odhláške. Z tohto

ustanovenia, ale aj z § 178 ods. 1 písm. a) prvého bodu cit. zák. zreteľne vyplýva, že postačujúcim dôvodom na vydanie takéhoto rozhodnutia je sama spornosť otázky zániku poistenia, a tak nie je zrejmé, aký iný dôvod vydania tohto rozhodnutia by žalovaná mala žalobkyni objasniť. Žalovaná svojím postupom v prvostupňovom a odvolacom konaní zároveň dala žalobkyni primeranú možnosť, aby uplatňovala svoje právo vyjadriť sa k skutkovému stavu rozhodnutia a navrhnúť vykonanie dôkazov (v zhode s názorom veľkého senátu v jeho uznesení sp. zn. 1 Vs 1/2019).

11. Najväčšia skupina námietok žalobkyne sa týka porušenia princípu právnej istoty zo strany veľkého senátu najvyššieho súdu tým, že v krátkom čase po sebe prijal dve rozhodnutia sp. zn. 1 Vs 1/2019 a 1 Vs 3/2019 a v nich vyslovil odporujúce si názory. Hneď na úvod však treba zdôrazniť, že žalobkyňa nedostatočne zohľadňuje znenie § 466 ods. 3 SSP, hoci jeho význam už kasačný súd objasnil v predošlom rozsudku. Podľa tohto ustanovenia je právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu pre senáty záväzný, no možno sa od neho odchyliť len tým, že sa vec znova postúpi na prejednanie veľkému senátu. Takéto nové rozhodnutie veľkého senátu sa potom znova stáva záväzným pre všetky senáty. To logicky predpokladá, že vydaním nového rozhodnutia veľkého senátu zanikajú účinky záväznosti právneho názoru vyjadreného v skoršom rozhodnutí veľkého senátu v tom rozsahu, v akom sa právny názor vyjadrený v neskoršom rozhodnutí odchyľuje od skoršieho rozhodnutia veľkého senátu. Preto nemožno tvrdiť, že existencia dvoch protichodných rozhodnutí je zdrojom nekonzistentnosti judikatúry najvyššieho (správneho) súdu. Zákon totiž podobnú situáciu vyslovene predpokladá a možno z neho logicky vyvodíť jej riešenie, že záväzným zostáva len právny názor vyslovený neskôr.

12. K úvahám žalobkyne o hraniciach zmeny judikatúry možno znova odkázať na uznesenia ústavného súdu citované v ods. 8 tohto rozsudku. Podľa nich požiadavka právnej istoty (ani ochrana legitímneho očakávania) nezahŕňa právo na ustálenú judikatúru (rozsudok ESLP z 18. decembra 2008, Unédic proti Francúzsku, sťažnosť č. 20153/04). Judikatúra nemôže byť bez vývoja a nie je vylúčené, aby, a to i pri nezmenenej právnej úprave, bola nielen dopĺňaná o nové interpretačné závery, ale aj menená (nález českého ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 117/07). Tento jav je do značnej miery prirodzený, pretože odráža skutočnosť, že proces interpretácie a aplikácie práva nie je statický, ale dynamický, a súdy, hľadajúce najsprávnejšie a najspravodlivejšie riešenie rozhodovaných prípadov, môžu neskôr dospieť k presvedčeniu, že riešenie, ktoré zvolili skôr, nie je z celého radu dôvodov optimálne (stanovisko pléna českého ústavného súdu sp. zn. Pl. ÚS-st. 39/14). Neexistuje a nemôže existovať žiadna garancia proti zmene judikatúry ako takej. I keď nenastane zmena spoločenských pomerov, v právnej oblasti dochádza k neustálemu vývoju a justičné orgány musia mať možnosť, ktorá plynie priamo z viazanosti sudcu zákonom, doterajší, na základe novo získaných poznatkov nesprávny právny názor zvrátiť a či prekonať (nález českého ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 3221/11).

13. Príklady žalobkyne z judikatúry ESLP sú napospol nepriliehavé. Význam rei iudicatae a obmedzenia, ktoré formuloval tento súd v rozsudkoch Rjabych proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, a Sut'jažnik proti Rusku, sťažnosť č. 8269/02, sa týkajú výlučne zmeny existujúceho právoplatného súdneho rozhodnutia v individuálnej veci sťažovateľa (typicky na základe dozorných opravných prostriedkov iných orgánov verejnej moci). Podobne rozsudky vo veci DRAFT-OVA, a.s., proti Slovensku, sťažnosť č. 72493/10, a vo veci Compar, s.r.o., proti Slovensku, sťažnosť č. 25132/13, sa týkali práva účastníka na rešpektovanie právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím v jeho individuálnej veci. Európsky súd pre ľudské práva nepovažoval za súladné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru, keď bolo možné zrušiť právoplatné rozhodnutia na základe mimoriadneho opravného prostriedku tretej osoby - generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Ani jedno z rozhodnutí veľkého senátu sp. zn. 1 Vs 1/2019 alebo 1 Vs 3/2019 však nebolo vydané vo veci žalobkyne. V rozsudku vo veci Beian proti Rumunsku, sťažnosť č. 30658/05, ESLP videl porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru v existencii dlhodobozpornej judikatúry rumunského kasačného súdu. Ako však už bolo uvedené, v právnom poriadku Slovenskej republiky ustanovenie § 466 ods. 3 SSP zabezpečuje, že nahradenia jedného rozhodnutia veľkého senátu iným nevytvára rozpornú judikatúru kasačného súdu (porov. aj uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 183/2023 a IV. ÚS 137/2024).

14. Rozsudok vo veci Baranowski proti Poľsku, sťažnosť č. 28358/95, je vôbec neaplikovateľný, pretože jeho podstatou bola nedostatočná zákonná úprava dôvodov obmedzenia osobnej slobody zaručenej v čl. 5 Dohovoru. Konečne, pokiaľ žalobkyňa odkazovala na nález českého ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 3221/11, z jeho odôvodnenia celkom zreteľne vysvitá množstvo argumentov v prospech možnosti zmeny judikatúry a dokonca aj spätnej pôsobnosti takejto zmeny. V danej konkrétnej veci český ústavný súd chránil osobitné postavenie adresáta, ktorý v dôveru v existujúcu judikatúru robil resp. nerobil určité úkony (v danej veci adresát vychádzal z dlhšej premlčacej doby, ktorú neskoršia judikatúra skrátila; podobne nález českého ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 3500/18 k zmene judikatúry ohľadom premlčania finančného zadostučinenia v peniazoch). U žalobkyne však žiadne takéto dôvody neexistujú: v prerokovanej veci je sporným obdobím poistenia obdobie rokov 2008 až 2010, pričom (protichodné)

rozhodnutia veľkého senátu boli vydané v rokoch 2019 a 2020. Žalobkyňa tak nemôže tvrdiť, že v roku 2010 konala s dôverou v právny názor vyslovený v rozhodnutí veľkého senátu z roku 2019.

IV.

Záver

15. Na základe uvedených úvah kasačný súd dospel k záveru, že nie je daný žiaden zo zákonných dôvodov kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, a tak ju podľa § 461 SSP rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zamietol.

16. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 167 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keď žalobkyňa vo veci úspech nemala a žalovaná ho síce mala, kasačný súd však nezistil výnimočné dôvody, aby sa jej nárok na náhradu trov priznal.

17. Tento rozsudok prijal senát pomerom hlasov 3:0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.